

תת"ע 493/08/18 - מדינת ישראל נגד שלמה גדליה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 493-08-18 מדינת ישראל נ' שלמה גדליה

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: שלמה גדליה

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 28.1.18, הודעת תשלום קנס בגין, קיפוח זכות המשתמשים בדרך (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "זו ירידה שאני יורד, אני עובד 45 שנים כנהג מונית במונית איכילוב. לא קיפחתי אף אחד. מדובר במחלף ארלזורוב לדרום. כשיורדים במחלף הזה, יש 250 מטר אי תנועה ואי אפשר להשתלב. אני הייתי אמור לנסוע לבתי ים. ירדתי בנתיב הימני. כולם יורדים בנתיב הימני. אחרי אי התנועה, זה היה שעה 18:00, מוכנית צמודה למכונית, תכף אחרי אי התנועה לפנות שמאלה, הייתי צריך לעצור את כל התנועה מאחורי, אני נסעתי עוד 100 מטרים ואז השתלכתי. לפי כל הידע שיש לי בנהיגה, אני לא עברתי שום עבירת תנועה".

מטעם המאשימה, העיד רס"ר רון מטרי, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד, שהציג סרטון המתאר את מקום העבירה.

על פי גרסת המאשימה, ביום 28.1.18, בסמוך לשעה 18:10, נהג הנאשם במונית, בנתיב הימני בכביש 20, מכיוון צפון לכיוון דרום, שהיה פנוי מכלי רכב ובהגיעו בסמוך לתמרור 815, המסומן לפני היציאה במחלף השלום, נצפה על ידי העד כאשר הוא סוטה שמאלה כיוון נסיעתו, בחדות, אל עבר נתיבי הנסיעה לדרום, שהיו עמוסים אותה עת בכלי רכב ומשתלב בנתיב לנסיעה דרומה.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אני ירדתי מארלזורוב, לא הצלחתי להשתלב לשמאלי כל הזמן רק בסוף הצלחתי".

העד נחקר וטען כי הנאשם יכול היה להשתלב בנתיבים לכיוון דרום, במהלך 500 המטרים, שבין סוף תמרור 815, ליורדים ממחלף ארלזורוב ועד ליציאה למחלף השלום.

הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרסתו נהג במקום האמור, אותו הוא מכיר היטב ולא הייתה לו אפשרות להשתלב מוקדם יותר, בנתיבים לדרום, בשל עומס התנועה, כפי שהעד אף הוא ציין. עוד טען הנאשם, כי אם היה עוצר, על מנת להשתלב לפני כן, היה גורם הפרעה לתנועה.

לאחר דיון ההוכחות, הגיש הנאשם בקשה בכתב, בה טען כי היה שוטר נוסף עם עד התביעה.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

העד תיאר את נסיבות המקרה מנקודת מבטו, כפי שפורט לעיל, אך אל מול גרסת המאשימה, הציג הנאשם גרסה סבירה, לא פחות, לפיה, לא הצליח להשתלב בנתיבים לנסיעה לדרום, בשל עומס התנועה, עליו מסכימים הצדדים ולכן, השתלב רק בסמוך לפני היציאה למחלף הבא.

יש ממש גם בטענת הנאשם, לפיה, לו היה מאט באופן ממשי את מהירות נסיעתו או עוצר, על מנת להשתלב בנתיבים לדרום ואז, אולי היה מצליח להשתלב קודם לכן, היה גורם הפרעה או עיכוב לתנועה ולכלי הרכב שנסעו מאחוריו.

הנאשם עמד על גרסתו ועדותו בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין ולכן, לא אוכל לקבוע, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי שיקול דעתו של הנאשם היה שגוי והביא אותו לדבר עבירה.

בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עלול גם להטעות שלא במכוון. על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

מורה על ביטול הדיון. המזכירות תשלח עותק מפסק הדין אל הצדדים.

ניתן היום, ט"ז טבת תשע"ט, 24 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.